

Ztracené dědictví

Nekonečnou tmou prozařovalo nazelenalé světlo vycházející z trsů krystalů rozestých všude kolem. Vlhký vzduch páchl zatuchlinou a ticho narušoval pouze tlukot jejího srdce, když bezcílně procházela mezi nimi. Přišlo jí, jako by tím místem bloudila celou věčnost.

Koutkem oka zahlédla temný stín. Přikrčila se a po špičkách se vydala za ním. Po pár krocích spatřila u paty velkého krystalu zhroucenou postavu. Dech jí uvízl v hrdle, když se sklonila a třesoucí se rukou ji obrátila na záda.

„S-Sáro?“ zajíkla se a dotkla se její bledé tváře. Byla studená jako kus ledu.

„Přišla jsi pozdě,“ zaslechla za sebou nenávidný hlas. Vyskočila na nohy a prudce se otočila. Dívka naproti ní vypadala úplně jako ona. V sytě modrých očích se jí zračil výsměch. Náhle vyrazila vpřed a přimáčkla Leu k chladné stěně krystalu, až jí vyrazila dech.

Lea se jí pokusila od sebe odstrčit, ale její dokonalá kopie jí přiložila hrot dýky ke krku a varovně zasyčela. Pak ji však pustila a odstoupila od ní.

„Čeká na tebe temnota,“ zašeptala s uspokojením a pozvedla ruku. Lea vykřikla, když se kolem ní rozvířila temnota a pohltila okolní svět. Zoufale se kolem sebe rozehnala rukama. Cítila, jak se jí temnota dostává pod kůži a pohlcuje ji. Zalapala po dechu a schoulila se do klubíčka ve snaze tomu uniknout. Její duše se tříštila na kousky.

Náhle však pocítila, jak ji zalévá světlo. Přímo před ní se ve vzduchu vznášel amulet. Velká průzračná křišťálová kapka. Váhavě vztáhla ruku a sevřela ji v prstech, zatímco temnota kroužila kolem a zuřivě se svíjela.

Lea zavřela oči a soustředila se na sílu ve svých dlaních. Její srdce tepalo ve stejném rytmu jako energie ukrytá v amuletu, sílicí a proudící celým jejím tělem, až měla pocit, že jí po kůži běhají mravenci. Když už myslela, že to déle nevydrží, uvolnila své zábrany a světlo v jasném záblesku rozmetalo temnotu kolem.

Když znovu pomalu otevřela oči, spatřila nad sebou plachtovinu stanu, která se vzdouvala ve větru.

„Co jsi viděla?“

Otočila hlavu a pohlédla na stařenu, která stála u jejího lůžka a opírala se o hůl, jejíž jádro obtáčel vyřezávaný drak. Stařeniny vlasy byly sněhově bílé a léty ošlehanou tvář měla vráscitou. Avšak její zelenohnědé oči neztratily svou jiskru ani pronikavost.

Lea polkla a povzddechla si, než se posadila. „Nic,“ zamumlala. „Byl to jen sen.“

Stařena si odfrkla a trhla hlavou. „Pojď se mnou, Kaileen. Je čas, abych ti něco ukázala.“

Sníh se třpytil pod doteky slunečních paprsků a chladný vítr vrzal holými větvemi stromů. Zima byla v plné síle, a i když byl skoro konec ledna, nezdálo se, že by chtěla polevit.

Sára stála na balkóně a s hrnkem teplého čaje pozorovala okolí. Po chvíli se otočila a vešla do pokoje. O nohy se jí otřela kočka s šedomodrou srstí a bílou náprsenkou.

„Dobré ráno, Tjen Vej,“ pozdravila ji a podrbala mezi rysími oušky. Okamžitě se k nim přiřítíl mohutný pes a s veselým štěkáním se dožadoval pozornosti.

„Princi Nikolaji,“ pousmála se Sára a shrnula si dlouhé kaštanově hnědé vlasy za uši. „Jestli ještě povyrosteš, vystěhuju tě na zahradu.“

Odložila hrnek na stůl, vybavila si v duchu známou tvář a oslovila ji. Takřka okamžitě se kousek od ní objevil proud

zlatavého světla, z něhož vystoupil vysoký mladík s kratšími hnědými vlasy.

„Ahoj,“ pozdravil s drobným úsměvem na rtech a přivínil si ji k sobě.

„Ahoj, Lukáši. Něco nového?“ pohlédla mu s nadějí do modrých očí.

Povzdechl si a pustil ji. „Kdyby ano, byla bys první, kdo by to věděl,“ zamumlal a posadil se na pohovku.

„Já vím. Promiň,“ omluvila se a svezla se vedle něho.

Lukáš jí konejšivě stiskl ruku. „Neboj se. Jestli se o sebe někdo dokáže postarat, je to Lea.“

Sára prsty přejela po zeleném jadeitovém kamínku ve tvaru kola, který měla na krku.

„Ani nevím, kde je,“ řekla nepřítomně. „Už je to víc jak měsíc! Mohlo se stát cokoliv.“

„Sama jsi říkala, že bys věděla, kdyby se jí něco stalo,“ připomněl jí.

„Říkala jsem, že bych poznala, kdyby byla mrtvá. To není totéž. Může být v nebezpečí nebo...“ odmlčela se. Opět se jí zmocnil stejný tísnivý pocit, který ji svíral už tolik týdnů.

Stalo se toho tolik. Neuběhlo ani půl roku od doby, kdy se dozvěděla, že je čarodějka.

„Nemyslím si, že by ji znovu ovládla temnota,“ ozval se Lukáš, když vycítil, na co myslí. „Tou zkouškou prošla. Tedy alespoň to tvrdila.“

„Ale říkal jsi, že z ní temnotu pořád cítíš.“

„Temnota je v každém z nás. Ale neovládá nás, když jí to nedovolíme.“

„Pokud jsi ovšem nebyl jmenován jako Lea,“ zamumlala ponuře Sára, vymanila ruku z jeho sevření a začala přecházet po pokoji. „Kéž bys ji dokázal vycítit tak jako mě.“

„Nejsem její strážce. I kdyby mě správně zavolala, neuslyším ji.“

„Ale já tvoje svěřenkyně jsem. Když mě zajal Silkon, použili jste její krev, abyste mě v podsvětí našli. Proč to nejde obráceně?“

Lukáš bezradně pokrčil rameny. „To nevím. Dobrou zprávou ale je, že ji nemůžou najít ani ostatní strážci. Kdyby ji chytili a předvedli před Radu, mohli by ji odsoudit dřív, než by se vrátila Moudrá Alice.“

„Jasně,“ zamumlala Sára s pohledem upřeným z okna.

„Ať chceš nebo ne, tak nemůžeš popřít fakt, že Lea byla démon,“ povzdechl si Lukáš. „To je samo o sobě dost zlé.“

„Ale už jí není. Je svobodná. A ty to víš.“

„Já ano, ale ostatní o tom musíme přesvědčit. Až se vrátí Alice a potvrdí Radě, že to nebyla Lea ale Albron, kdo ji málem zabil, určitě jí udělí milost.“

„Tu jí nebudou moct udělit, když se nevrátí,“ vydechla zkroušeně Sára.

Lukáš vstal, pevně ji k sobě přitiskl a zabořil tvář do jejích vlasů. „Však my ji najdeme. Slibuju.“

Pootevřenými dveřmi opuštěného domu se prosmýkla štíhlá dívka a rozhlédla se. Všude byly nánosy prachu a ve vzduchu se držel zatuchlý zápach.

„Smrdí to tady, jako kdyby tu něco zdechlo,“ zašeptala a opatrně přešla k dalším dveřím. Když se natáhla po klice, zaslechla za sebou zavrzání prkna v podlaze.

Prudce se otočila, až za ní zavlály její dlouhé světle hnědé vlasy jako prapor, a pohlédla na muže, který vstoupil do místnosti dveřmi, které za sebou nechala pootevřené.

„Tebe bych tu nečekal, Kerjalin,“ řekl s potutelným úsměvem na rtech ze stínu, který mu halil tvář.

Dívčiny jemné rysy se stáhly, když obezřetně přimhouřila oči. „Víš, že jsem tě hledala,“ poznamenala vyrovnaně a neohroženě postoupila o krok blíž.

„Samozřejmě,“ ušklíbl se a vyšel jí naproti. Na tvář mu dopadlo světlo pronikající do zšeřelé místnosti špinavým oknem a odhalilo jeho obličej, jehož pravá polovina byla plná jizev po popáleninách.

„Vypadáš pořád stejně odporně, Silkone,“ zamumlala Kerjalin.

Krátce se zasmál a potřásl hlavou. „Tu jizvu si nechávám, abych nikdy nezapomněl, jak jste nevypočitatelné. S čarodějkami byly vždycky problémy.“

„To mi lichotí. Ale vraťme se k důvodu, proč jsem tady. Kde je Lea?“

„To bych taky rád věděl.“

Kerjalin se spokojeně pousmála. „Překvapuje mě, že sis myslíš, že ji dokážeš donutit, aby tě poslouchala.“

„Za pokus to stálo,“ odvětil bez emocí, ale v jediném zdravém oku se mu přesto krátce zaleskl hněv. „Pro mě se tím nic nemění. Stejně udělá, co chci. S mou pomocí ale mohly mít se Sárrou větší šanci na úspěch.“

„O co se snažíš, Silkone? Proč ti na dvojčatech tolik záleží?“

„To ti říkat nemusím. Leda bys měla nějakou informaci, která by stála za to, abych ti tohle své malé tajemství prozradil.“

„I kdybys mi to řekl, kdo mi zaručí, že mluvíš pravdu?“

„Nikdo,“ ušklíbl se Silkone a naklonil se k ní tak blízko, až na tváři ucítila jeho horký dech. „Řekni, jak je na tom tvá ochránkyně? Alice?“

„Má se fajn,“ odsekla prudce Kerjalin a zpražila ho pohledem. „Dík za optání. A co tvůj bývalý zaměstnavatel Albron? Asi mi neřekneš, kam se ta krysa zašila, že ne?“

Silkone pobaveně zavrtěl hlavou. „I kdybych to věděl, neřekl bych ti to, protože tě znám. Šla bys po něm na vlastní pěst a on by tě zabil. To potěšení si ale chci nechat pro sebe.“

„Můžeme ho dostat společně. Vsadím se, že tě chce zabít mnohem víc než já po tom, co ses přes něj dostal ke dvojčatům, a pak ho zradil,“ ušklíbla se Kerjalin a zabodla mu prst do prsou.

Silkon se nečekaně prudce pohnul a stiskl jí pevně zápěstí. Pokusila se mu vytrhnout, ale on si ji přitáhl k sobě, a když se po něm ohnala volnou rukou, sevřel i ji v ocelovém stisku.

„Varuju tě,“ zašeptal jí do ucha, než ji pustil a odtáhl se od ní. „Jdi Albronovi z cesty. Nemáš ani tušení, pro koho děláš.“

Kerjalin se při jeho slovech napjala a zprudka se nadechla. Ucítila, jak kolem nich zavířila magie, když Silkon máchl rukou a vytvořil mezi nimi ohnivou stěnu, před jejímž žářem odvrátila tvář. Když oheň pohasl, byl muž pryč.

„Zatraceně,“ zamumlala a odehnala od sebe zbytky dýmu. Potom zavřela oči a s nazlátlou záplavou světla se přenesla.

Sára vyšla ze školy a nedechla se chladného zimního vzduchu. Všude kolem panoval chaos, jak se všichni snažili dostat co nejdřív domů. Zamávala na spolužáky a vyrazila k zastávce.

Když už byla skoro u ní, vstal z lavičky neznámý mladík a zadíval se na ni. Zpomalila a váhavě došla až k němu. V jeho modrých očích byla znát směsice pocitů.

„Seš Sára, že jo?“ zeptal se po chvíli nejistého ticha.

„Záleží, kdo se ptá,“ odvětila neurčitě.

„Jsem Tomáš.“

„A?“

„Jsem tu kvůli Lee. Bydlela u mě když... však víš. Měl jsem od Silkona za úkol ji hlídat, aby se jí nic nestalo.“

Sára zařala ruce v pěst. Magie kolem ní zavířila, jak se v ní vzedmula vlna vzteku. „Ty!“ zavrčela. „To ty jsi ji stahoval k temnotě!“

„Já jsem zabránil, aby ztratila svou duši,“ usklíbl se sebejistě Tomáš a pohrdavě si odfrknul. „To je víc, než jsi dokázala ty.“

Rozmáchla se a uštědřila mu facku, až ji z toho rozbolela celá dlaň.

Uchechtl se a znovu se na ni zadíval. Rukou si prohrábl světlé vlasy a z výšky jí věnoval ironický úsměv. „Jste si podobnější,

než se na první pohled zdá,“ odtušil. Pak však jeho pohled změkkl a s povzdechem zavrtěl hlavou. „Nechme toho. Nepřišel jsem se s tebou hádat.“

„Tak proč jsi tady?“

„Chci jen vědět, kde je, nic víc.“

Tón jeho hlasu Sáru zmátl. Starost, která v něm zazněla, byla upřímná. Ponořila se hlouběji do magie a zaměřila se na jeho myšlenky. Ucítila z něho mnohem víc než jen náklonost. Překvapeně se stáhla a o krok ustoupila, aby mezi nimi byla bezpečná vzdálenost.

„Nevím, kde je. A i kdyby, neřekla bych ti to. Zvláště když pracuješ pro Silkona.“

„Jasně,“ zamumlal a znovu nabyl své sebejistoty. „Jen o ni mám starost. Nemusíš si hned hrát na velkou ségru.“

„Jestli je to všechno,“ nedokončila větu Sára, prošla kolem něho a postavila se na zastávku. Zaváhal, ale pak se loudavým krokem postavil kousek od ní, jako kdyby tam společně byli náhodou.

„Někdo tě sleduje, abys věděla.“

Sára se prudce nadechla a zvedla hlavu.

„Nerozhlížej se!“ napomenul ji tlumeně. „To ses o magii nic nenaučila? Očima ho nenajdeš. Nějak dokáže splývat s okolím. Zapátrej myslí. Ale jen jemně, aby to neucítil.“

Poslechla ho. Lehce, jako kdyby chtěla pouze rozvířit vzduch, vypustila magii kolem sebe a ucítila, jak se dotkla někoho dalšího. Rychle se stáhla a koutkem oka pohlédla na místo, kde by měl stát. Ženské postavy, která stála vedle stromu, by si nevšimla, kdyby nevěděla, kde hledat.

„Vsadím se, že sotva se objeví tvůj strážce, zmizí, protože by ji hned vycítil. Na rozdíl od tebe,“ zašeptal Tomáš.

„Přestaň s tím!“ zasyčela Sára dopáleně. Jestli měl pravdu a ona zavolá Lukáše, neznámá okamžitě zmizí, aniž by se dozvěděla, proč ji sleduje.

Tomáš prošel kolem, až se za ním překvapeně otočila. Minul skrytou ženu a pokračoval dál. Pak se však nečekaně prudce otočil a skočil po ní. Sára zaslechla překvapený výkřik. Přímou před jejíma očima Tomáš na okamžik zmizel, když na sebe převzal maskovací kouzlo neznámé ženy, zatímco její krytí se rozpadlo.

„Zatraceně!“ zavrčela cizinka vztekle a odstrčila ho od sebe. Bleskově sáhla po magii a chystala se přenést pryč.

„Ať tě to ani nenapadne!“ vykřikla Sára varovně. Žena trhla hlavou a pohlédla na ni. Dívka stála pevně rozkročená, ruce pozvednuté a spoutaná magická energie jí vřela pod kůží připravená proměnit se v kouzlo. Neznámá se stáhla a pozvedla ruce.

„Jen klid, holka, nemusíš mě hned zničit.“

Sára se zamračila, když ji poznala. „Proč mě sleduješ, Jamien?“ zeptala se chladně a uvolnila vstřebanou magii.

Jamien si odfoukla pramen krátkých blondatých vlasů z očí a chabě se pousmála. Proužky rudých šupin na jejích lícních kostech se zaleskly v paprscích slunce.

„Jen na tebe dohlížím, když tu není Lukáš.“

„Nesnaž se mi lhát. Poslala tě Rada. Proč?“

„Kvůli Lee,“ ozval se Tomáš. „Že je to tak? Máš za úkol sledovat Sáru, kdyby ji Lea kontaktovala, a pak to hned nahlásit.“

Jamien ho sjela pohledem, ale neodpověděla. Sára však vycítila, že má Tomáš pravdu.

„Lukáši,“ zamumlala unaveně. Zlatavá záře zaplavila chodník, když se objevil. Rychlým pohledem zhodnotil situaci a zamračil se.

„Co se tady děje?“

„Rada mě nechala sledovat. Věděl jsi to?“ zeptala se Sára.

„Cože? Ne!“ vyjekl překvapeně a nasupeně se otočil k Jamien. „Je to pravda?“

„Byl to rozkaz, Lukáši,“ odvětila s pokrčením ramen. „A jako strážkyně je musím plnit stejně jako ty. Spíš mi poděkuj. Sama jsem se přihlásila, jinak by tu mohl být někdo úplně jiný.“

„Měla jsi mi o tom říct!“ namítl rozhořčeně. „Neměl bych vědět, že mou svěřenkyni dostal za úkol hlídat ještě jiný strážce?“

„Měl bys být rád, že tvou svěřenkyni vůbec ještě je. Jestli si Rada začne myslet, že tvé city k ní ji vystavují nebezpečí, dostane ji na starost někdo jiný. Od té doby, co se tě Temní snažili zabít, aby se k ní dostali blíž, se Rada spojení mezi vámi obává.“

„Tys o tom řekla celé Radě?“

Jamien si povzdechla. „Musela jsem, Lukáši. Zabili lorda Akryla jen proto, aby tě nalákali do pasti, a Dainee je kvůli tomu mrtvá. To je něco, co při hlášení nemůžu vynechat.“

Lukáš se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. „Měla bys už radši jít,“ zamumlal temně. Jamien se kysele ušklíbala a přenesla se.

„Mrzí mě to,“ povzdechl si Lukáš a obrátil se k Sáře. „Neměl jsem o tom tušení. Nejspíš v tom budou pokračovat, i když jsi je odhalila.“

„Vlastně na to přišel Tomáš,“ přiznala a rozhlédla se, aby mu poděkovala. Mladík se však dávno vypařil.

„Kdo?“ zeptal se zmateně Lukáš.

„To je jedno,“ zavrtěla hlavou. „Sledují mě kvůli Lee. Když mě kontaktuje, hned se na ni vrhnou. Vůbec jí nechtějí dát šanci, i když jsme jim řekli, že se od temnoty osvobodila.“

„Něčemu takovému je těžké uvěřit, dokud to neuvidíš na vlastní oči.“

„Když mě budou sledovat, nemůžu ji ani hledat. Dovedla bych je přímo k ní.“

„Co teda uděláme?“

Sára se zamyslela a zamračila se. „Ještě nevím. Začínám si ale myslet, že dokud se nevrátí Alice, musím se spolehnout jenom sama na sebe. Radě už nemůžu věřit.“

Kerjalin stála uprostřed prázdného kruhového sálu, jehož namodralé stěny stoupaly k nedohlednu. Přímo uprostřed zela bezedná propast, v jejímž středu se vznášelo tělo Alice Pormoglové.

Žena vypadala, jako kdyby spala. Ruce měla složené na břicho a oči zavřené. S rozpuštěnými černými vlasy, bez brýlí a s uvolněnou tváří vypadala mnohem mladší. Kolem jejího těla kroužila drobná modrá světélka a uzdravovala ji.

Kerjalin popošla až na samý okraj propasti. Natáhla ruku, jako kdyby se chtěla Alice dotknout, ale nedosáhla na ni. Když za sebou zaslechla kroky, ohlédla se.

„Ahoj,“ pozdravila Lukáše se Sárrou a vynutila na své tváři úsměv.

„Prosím, řekni, že máš nějaké dobré zprávy,“ povzdechl si Lukáš.

Zavrtěla hlavou. „Pořád nic. Snaží se ji přivést zpět, ale byla prakticky mrtvá, když jsme ji sem dostali. Jestli se její duše odpoutala od těla...,“ nedořekla, ale všichni tři věděli, co by to znamenalo.

„Není pryč,“ ozvala se Sára. „Stále ji tu cítím.“

„To já taky, ale nejsem si jistá, jestli ji tu cítím doopravdy, nebo je to jen moje přání,“ povzdechla si Kerjalin a raději zavedla řeč jinam. „Podařilo se mi vystopovat Silkona. Jsem si jistá, že nemá tušení, kde Lea je.“

„Takže ztráta času,“ zamumlal Lukáš.

„A po Albronovi taky ani stopy. Silkon mě varoval, abych po něm nepátrala, že nemám tušení, pro koho pracuje. Ale bude to někdo mocný, když donutil Albrona, aby mu sloužil. Opravdu *hodně* mocný.“

„Snad nemyslíš, že to je...?“ zeptal se nevěřičně Lukáš.

„Pán temnot? Možná. Nebo někdo, kdo se mu chce vyrovnat mocí.“

Lukáš se Sárrou si vyměnili nechápavý pohled a Kerjalin zaváhala, jestli jim má říct, co vědělo jen málo lidí. Nakonec

však vzdychla a zeptala se: „Nikdy vás nenapadlo, proč Pevnost Sáru chrání? Lukáši, kolik bys mohl jmenovat mladých čarodějek, které mají osobního strážce a Moudrou, která na ně dohlíží?“

„Moc ne,“ odvětil zmateně.

Kerjalin se obrátila přímo k Sáře. „Před tím, než se vaše máma ukryla na Posledním útočišti, jmenovala se Linea Tirien Moquites deCastelo. Byla to právoplatná dědička koruny Axamitu. Teď by měla korunu zdědit jedna z vás.“

„Takže Temní se nás snaží dostat na svou stranu, protože chtějí korunu?“ zeptala se zmateně Sára.

Kerjalin pokrčila rameny. „Možná. Axamitská koruna je jedním z nejsilnějších zdrojů magie. Podobně jako Srdce Sirixu.“

Lukáš sebou trhl a překvapeně jí pohlédl do očí. Ona se od něho však spěšně odvrátila, jako kdyby nechtěla, aby viděl, co se jí v nich mohlo zrcadlit.

„Axamit spolu se Sirixem a Karesis patří do trojice prastarých planet,“ chopil se slova Lukáš. „Jsou to planety, kde kdysi díky magické energii vznikl první život. Jejich obyvatelé žijí prostým životem, v harmonii s magií a se vším živým. V rovnováze mezi světlem a temnotou.“

„Na každé z těch planet vznikl silný zdroj magie,“ doplnila ho Kerjalin. „Strážcem karesiského amuletu byl vždy nejmoudřejší stařešina. Sirixané...“ Kerjalin se odmlčela, jako kdyby najednou nevěděla, jestli chce pokračovat.

„Co se děje?“ zeptala se Sára, když vycítila, jak se v její kamarádce rozhořela hluboká bolest a vztek.

„Ale nic,“ zavrtěla hlavou Kerjalin a odhodlaně pokračovala: „Sirixané si svého strážce volili a axamitská koruna se dědila. Zřejmě si dokážeš představit, jak mocný by byl ten, kdo by získal všechny tři artefakty. Pán temnot se zmocnil amuletu Karesis před dvaceti lety. Srdce Sirixu získal také. Jediné, co mu chybí, je koruna Axamitu.“

Sára vydechla, když pochopila. „A doufá, že my mu ji dáme.“

„Už chápu, proč se Pevnost tak moc snaží udržet Sáru v bezpečí a zbavit se Ley,“ odušil Lukáš a unaveně si promnul obličej. „Kdyby korunu získala Sára, měla by Pevnost velmi mocný zdroj magické energie. Kdyby ji však získala Lea...“

„Nezapomeň, že korunu může získat ještě Kamaeri.“

„Takže ten, před kým máma utekla z Axamitu, je sám Pán temnot?“ chtěla vědět Sára.

„Nejspíš ano,“ souhlasila neochotně Kerjalin.

„Proto vás Albron nikdy nechtěl zabít,“ dodal Lukáš. „Chtěl korunu. Ať už pro Pána temnot nebo pro někoho jiného.“

Sára se zamračila a zamyšleně pohlédla na Alicino nehybné tělo. „Pomalů to všechno začíná dávat smysl,“ zamumlala nepřítomně. „Už alespoň vím, kdo na nás poslal Démona stínů.“

„Cože?“ zeptali se jednohlasně Lukáš s Kerjalin.

Sára pohlédla na Lukáše a v hlase měla tolik jistoty, že nikdo nemohl o jejích slovech pochybovat. „Když jsme se vrátily s Leou ze Salemonu, změnil se čas, takže si to nepamatuješ, ale říkal jsi mi, že Nynyve uvěznila Démona stínů a předala jeho schránku jednomu Moudrému, aby ji zapečetil.“

„No... možná,“ vykoktal zaskočeně mladík. „Já si to pamatuju tak, že Nynyve selhala.“

„Někdo pustil Démona stínů a výměnou za to chtěl nás. A ke schránce se mohl dostat jedině někdo z Moudrých či Desetivládí. Jedině Albron by z toho mohl těžit.“

„Možné to je,“ přikývl Lukáš váhavě. „Ale už se ho na to asi nikdy nezeptáš. Jestliže se to v tomhle čase nestalo, tak-“

„Tak to vlastně nikdy neudělal,“ povzdechla si Sára a strčila ruce do kapes.

„A když jsem říkala já, že mi na Albronovi něco vadí, všichni mě ignorovali,“ ušklíbla se Kerjalin. „Příště mě bude Rada třeba víc poslouchat.“

„Když už je řeč o Radě, věděla jsi, že Pevnost nechala Sáru sledovat?“ zeptal se Lukáš.

„Co prosím?“

„Sára dneska objevila Jamien, jak ji sleduje. Jamien dostala rozkaz okamžitě informovat Radu, kdyby se objevila Lea.“

„Proč by tím pověřovali Jamien, když jsi Sářiným strážcem ty? Beztak ti dali stejný rozkaz, ne?“

„Dali. Ale Rada nejspíš tuší, že by nebyli první, za kým bych šel, kdyby se vrátila,“ připustil neochotně.

Kerjalin se zamračila a ostře na něho pohlédla. „Zatraceně, Lukáši! Já vím, že to pravidlo, že by se strážci se svými svěřenci neměli vázat, je naprosto stupidní, ale aspoň před Radou bys to měl lépe skrývat! Dalo mi dost práce, abych se ujistila, že Sára dostane někoho, kdo ji dokáže ochránit, tak buď tak laskav a neudělej nějakou pitomost!“

Sára nad jejím rozhořčením překvapeně povytáhla obočí, zatímco Lukáš se pobaveně pousmál. Kerjalin mu věnovala nevraživý pohled, ale to ho rozesmálo ještě víc.

„Já to myslím vážně, Lukáši,“ zavrčela a odstrčila ho od sebe, až na okraji propasti zavrával. „Je jen málo lidí, kterým bych svěřila život svých přátel. Nechtěj, abych tě z toho seznamu vyškrtla.“

Mladík zvedl na obranu ruce. „Dobře, dobře, chápu to. Budu si dávat větší pozor.“

„Fajn. Mysli na to, až zas budeš Radě dávat důvod, proč by tě měli nahradit někým jiným.“

„Nemůžou nám přeci zakázat být spolu,“ ohradila se Sára.

„To ne,“ souhlasila Kerjalin. „Ale mohou ti ho sebrat jako strážce. Potom by tě neslyšel, kdybys ho zavolala. A věř, že udržovat vztah na meziplanetární vzdálenost je docela složitý.“

Sára pohlédla na Lukáše a zamračila se. On se však pousmál, přitáhl si ji k sobě a pevně ji objal. „Neboj. Dám pozor, abych jim nedal další důvod k pochybnostem.“

Knihovnice

Slunce se pomalu sklánělo k obzoru a jeho paprsky se prodíraly korunami stromů, kterými pohupoval teplý vítr. Přesto měla Lea dojem, že čím dále jdou, tím více ochlazuje. Náhle les ustoupil a přímo před nimi se rozevřela hluboká trhlina. A za ní nebylo nic. Jako kdyby tam končil den a začínala bezhvězdná noc.

Lea se zarazila a zavrávala, když ucítila, jak se někde hluboko v ní cosi pohnulo. Cítila spoutanou temnotu ve svém nitru, jak se svíjí a snaží se dostat na povrch. Donutila se zhluboka nadechnout a pohlédla na prázdnotu, jež naplňovala průrvu, kam až mohla dohlédnout.

„Co je to?“

„To je Temnota,“ odpověděla tiše stařena. „Ne ta, kterou má uvnitř sebe každý z nás. Tahle je živá. Ničivá, neporazitelná síla. Je to Temnota, kterou vládne Pán temnot.“

Temnota, kterou vytvořila Pandora se svými lidmi, uvědomila si Lea a mimoděk se přiblížila k okraji prolákliny.

„Temnota, jejíž opak, Světlo, ti Pandora svěřila,“ ozvala se za jejími zády stařena.

Prudce se otočila a pohlédla jí do očí. „J-jak to víte?“

„Řekla mi to. Sny k nám promlouvají, Kaileen. Ve snu za mnou přišla slepá žena a řekla mi, abych tě naučila udržet si vnitřní harmonii. Abych tě naučila pracovat s měsíční magií. Jedině tak můžeš odolat Temnotě a naučit se ovládat Světlo, aniž by tě zničilo.“

Žena přistoupila blíž a svou holí ukázala do prázdnoty před sebou. „Temnota začala požírat náš svět před sedmnácti lety. Nic v ní nepřežije a nikdo se z ní nedokázal vrátit zpět. Jestli ji někdo nezastaví, brzy pohltní vše.“

Stařena se na Leu zadívala pronikavýma očima a její vrásky se prohloubily starostmi. „Dokud se budeš bát temnoty v sobě, nedokážeš nalézt rovnováhu,“ řekla a rozmáchla se holí.

Dívka překvapeně vyjekla, když ji nečekanou silou udeřila do prsou. Zavrávala. Kámen pod jejíma nohama se uvolnil a ona se s výkřikem propadla do propasti a zmizela v Temnotě.

„Soustřed' se,“ řekl trpělivě Lukáš a postavil se vedle Sáry. „Mysli jen na to, kde má tvá síla udeřit.“

Dívka se zhluboka nadechla a pohlédla na hromadu barevných míčků na stole. Přišlo jí nemožné, aby svou silou zasáhla pouze jeden z nich, aniž by poničila i ostatní. Dotkla se magie v sobě a vyslala ji vpřed. Ucítila, jak se jí prohnala skrz konečky prsů, a udeřila. Několik míčků se proměnilo v prach a zbytek hromady se rozpadl a rozkutálel po zemi.

„Aspoň jsi zasáhla i ten, na který jsi mířila,“ pokusil se ji povzbudit Lukáš.

„Takže nebude vadit, až při pokusu zničit démona, zasáhnu třeba tebe?“ zeptala se sarkasticky a unaveně si promnula oči.

„No, to bych mohl brát trochu osobně,“ pousmál se.

„Hádám, že když ti z ruky udělám hromádku popela, nevyléčíš se.“

„Ne. Mohl bych si zahojit krvácející pahýl, ale donutit ji znovu dorůst? To těžko.“

„Jak mám teda bojovat, když bych při tom mohla zranit někoho, koho nechci?“

„Jsou dvě možnosti. Buď se to naučíš přesně ovládat, nebo najdeš jinou cestu.“

„Například?“

Lukáš pokrčil rameny. Pak se nečekaně rychle pohnul, chytl Sáru za ruce a sevřel jí je za zády. „Tak například teď proti mně nemůžeš použít svou sílu. Co uděláš?“

Dívka se pousmála a dupla mu na nohu, až překvapeně zaskučel. Než se vzpamatoval, zapřela se jednou nohou o stolec a silou se od něj odstrčila, takže Lukáš musel ustoupit, aby její váhu udržel. Zavadil o postel, a společně se svalili do peřin.

Sára vymanila ruce z jeho sevření. On ji však okamžitě objal kolem pasu a nedovolil jí vstát.

„Vidíš? Jiná cesta,“ usmál se pobaveně.

Zasmála se a nechala ho, aby ji k sobě přivinul. Cítila pod sebou teplo jeho těla a zaposlouchala se do tlukotu jeho srdce. Uvolněně zavřela oči, aby tu chvíli důvěrnosti mohla co nejvíc prodloužit.

Lukáš se překulil na bok a odhrnul jí vlasy. Cítila, jak se spokojeně usmívá, když ji jemně líbal na krk.

„Mohl bys mě to naučit?“ prolomila Sára ticho.

„Co?“ zeptal se překvapeně a zapřel se o loket, aby jí viděl do tváře.

Pootočila hlavu a zadívala se na něho. „Bojovat.“

„Byl bych raději, kdybys něco takového nikdy nepotřebovala. Jsem klidnější, když vím, že můžeš nepřítele zničit dřív, než se k tobě vůbec přiblíží.“

„Už jsem se několikrát dostala do situace, kdy jsem svou sílu nemohla použít. Lea bojuje mnohem častěji pěstmi než magií,“ namítla Sára.

„No... nějaké základy bych tě naučit mohl. Ale máš ještě jednu možnost, jak se bránit. I kdybys nemohla hýbat rukama.“

„Jakou?“ podivila se Sára.

Lukáš jí prstem ukázal na čelo. „Říkala jsi, že v těch jeskyních jsi dokázala číst Leiny myšlenky, ne? Dokážeš to třeba i u mě?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Ale poznám, když mi někdo lže.“

Lukáš se posadil a ona ho napodobila.

„Mohly by to být první projevy telepatie. Sílíš každým dnem a otevíráš se magii. Můžeš objevit i další síly, o kterých jsi doteď netušila. Jako první jsi použila svou schopnost rozložit hmotu. Později jsi svou energií dokázala narušit i vazbu elektrické

koule. To jsi ovládala už v dětství, než vaše schopnosti spoutala Alice. A teď dokážeš s Leou komunikovat pomocí myšlenek.“

„Proč ale jenom s ní?“

„Všechno chce cvik,“ odvětil Lukáš. „Vzpomínáš na tu telepatku z krámku v Nistrensově uličce, ne? Nevypadala, že by měla problém číst myšlenky komukoli. S Leou máte zvláštní spojení. Nejen jako sestry. Skoro jako kdybyste sdílely část duše. Je přirozené, že se ti k ní podařilo proniknout nejsnáze.“

„Takže bych mohla číst myšlenky komukoliv?“

„Ano. Pamatuj si, že myšlenka je mocná. Nejenže je můžeš číst, ale můžeš je i ovlivňovat. S trochou praxe s nimi můžeš i zaútočit.“

„Nebo třeba někoho najít,“ uvědomila si Sára a v očích se jí objevil záblesk naděje.

Lukáš se donutil zachovat neutrální výraz a potlačil povzdech. „Něco takového by bylo obtížné. Tím víc, čím dál by ta osoba byla,“ volil pečlivě svá slova. Nechtěl tu naději pohřbít, ale také si uvědomoval, jak malá je šance, že by Sára dokázala Leu pomocí telepatie najít. „I když máte pouto, není to jako mezi strážcem a jeho svěřencem. Ani já tě nedokážu většinou najít, když mě přímo nezavoláš.“

„Jak se můžu napojit na něčí myšlenky, i když není vedle mě?“ zeptala se Sára, jako kdyby ho vůbec nevnímala.

„Musela bys...,“ začal Lukáš, ale odmlčel se. Sára to ucítila také. Vzduchem zavířila magie a sevřela ji.

„Sáro!“ vykřikl a natáhl k ní ruku. V tom samém okamžiku se však proměnila v jasné světlo a zmizela.

Sára zalapala po dechu a rozkročila se, aby udržela rovnováhu. Země se s ní několikrát zhoupla, než se jí přestala točit hlava. Zamrkala do nečekaného světla a rozhlédla se.

V půlkruhu kolem ní stalo sto vysokých kamenných křesel a upíralo se na ni několik desítek párů očí skrytých pod stříbrnými kapucemi.

Jedna z postav se vztyčila na vrcholku schodů, které vedly k jejímu křeslu, a Sáře se rozbušilo srdce. V Sále Rady moudrých byla, když se s Lukášem a Kerjalin snažila přesvědčit Moudré o existenci jeskyní na opačné straně planety.

„Sáro Tirenová, byla jsi předvolána před Radu moudrých na základě pochybností o tvé důvěryhodnosti a možném spojení s Temnými,“ řekl Moudrý a jeho hlas se nesl sálem s jasnou autoritou. „Co můžeš říct na svou obranu?“

„P-prosím?“ vyjekla nevěřicně.

„Popíráš snad, že ses včera setkala se spřízněncem démona?“ zeptal se Moudrý ostře. „S člověkem, jenž za své služby démonovi získal schopnosti?“

Sára zaváhala. Cítila, jak ji všichni bedlivě pozorují, a když se soustředila, měla dojem, jako kdyby se někdo lehce dotýkal její mysli.

„Ne,“ odpověděla nakonec. „To nepopírám. On však kontaktoval mě, ne já jeho. Ani ho neznám.“

„Proč tě vyhledal?“ zeptala se jakási žena. Její hlas zněl zvláště. Jako kdyby měla problém vyslovovat. Když se na ni Sára zadívala, rozeznala pod kápí tvář, která rozhodně nepatřila člověku.

„Chtěl zjistit, kde je Lea.“

„Co jsi odpověděla?“

„To, co vám,“ odvětila odměřeně. „Nevím, kde je.“

Náhle se otevřely dveře a dovnitř vběhl Lukáš. Rázným krokem došel do středu sálu, postavil se vedle Sáro a poklonil se, přičemž se pravou rukou dotkl úst.

„Toto není veřejné slyšení,“ pronesl stojící Moudrý.

„Jsem Sářiným strážcem a jako takový přebírám plnou zodpovědnost za její bezpečí, výuku i její činy,“ řekl Lukáš, než se narovnal.

„Budiž,“ zamumlal muž, než se opět obrátil k čarodějce. „Kontaktovala tě v posledních dnech tvá sestra?“

„Ne,“ odsekla ledovým hlasem a udělala několik kroků blíž k nim. „A i kdyby to udělala, stejně bych vám to nikdy neřekla!“ dodala ostře.

Radou projel zchvěv překvapení a ozvalo se nesouhlasné mumlání.

„Sáro!“ napomenul ji naléhavě Lukáš a položil jí ruku na rameno. „Neudělej nic zbrklého.“

Ona ho však setřásla a přejela všechny přihlížející odhodlaným pohledem. „Jakým právem jste Leu tak rychle odsoudili? Jakým právem mě necháváte sledovat a obviňujete mě? Svět je na pokraji zničení! Měli byste se věnovat důležitějším věcem!“

„Díky vašim zásluhám na osvobození Salemonu a zničení Démona stínů jsme hrozbu, kterou tvoje dvojče představuje, neeliminováni ihned,“ řekla jiná žena. „Ale provinění proti straně Dobra, kterých se dopustila, déle nemůžeme tolerovat.“

„Jakých provinění? Nic přeci neudělala!“

„Ta démonka zaútočila na člena Rady,“ řekl kdosi.

„Lea Alici nenapadla z vlastní vůle! Donutil ji k tomu Albron. To on je tu zrádce.“

„Toto tvrzení není ničím podložené. Jestli je tvá sestra nevinná, proč utíkala, když jsme pro ni vyslali skupinu strážců? Proč s nimi bojovala?“

„Jenom se bránila! Odsoudili byste ji dřív, než by mohla říct jediné slovo!“ vykřikla vztekle Sára. Lukáš se ji pokoušel zadržet, ale nedala mu k tomu jedinou příležitost.

„V dnešní době si nemůžeme dovolit, aby se zde pohyboval démon, který díky spojení s tvou krví, může proniknout přímo do srdce Pevnosti,“ pronesl další člen tvrdě. „Tvá sestra je nebezpečná pro nás pro všechny. Je naší povinností před ní ostatní chránit!“

„Ale Lea už není démon. Osvobodila se,“ ozval se Lukáš a postavil se vedle Sáro.

Jedna Moudrá se pohrdavě rozesmála. „A kde máte důkazy pro takové tvrzení? Máme snad věřit tomu, že na Adiš Shokat je místo, kde se mohou Temní očistit? Nic takového neexistuje! Démoni jsou navždy spjati se svou silou. S temnotou, která je ovládá. Nemohou se změnit. Lea Tirenová musí zemřít! Pro bezpečí nás všech!“

„Pokud je tohle vaše konečné slovo, pak už s vámi nechci mít nic společného!“ vykřikla Sára, až se její hlas rozlehl síní a vrátil se v ozvěnách. V ten okamžik nastalo v celé místnosti hrobové ticho.

„Sáro,“ zašeptal tiše Lukáš a postavil se před ni. Položil jí ruce na ramena a ona tak cítila, jak je napjatý. „Tohle nemůžeš! Nechápeš, co by to znamenalo. Odvolej to, dokud to jde!“

Dívka na něho zmateně pohlédla a otevřela ústa k otázce. Než ji však stihla položit, vstal z křesla další Moudrý. „I to je možnost, jak toto místo ochránit před vpádem Temných. Necht' se tak stane. Od této chvíle je Sára Tirenová zproštěna jakékoli povinnosti vůči Adiš Shokat a stejně tak je Pevnost osvobozena od svých povinností vůči ní. Její strážce, Lukáš Menzl, jí je odebrán a nikdy více se s ní nesmí setkat. Pokud by tak on nebo kdokoli jiný podléhající zákonům Pevnosti učinil, bude souzen samotným Desetivládím!“

„Cože?!“ vykřikla překvapeně Sára.

„Ne! To nemůžete!“ zaprotestoval Lukáš.

„Již se stalo,“ odvětil muž ledovým hlasem. „Nebude-li povolen vstup do Pevnosti čarodějce, nebude se sem moci dostat ani ta démonka. Kdokoli by s ní zůstal v kontaktu, byl by ohrožením pro celou Pevnost. Sára Tirenová je s konečnou platností vykázána!“

Sára vykročila kupředu, připravená něco říct, když ucítila, jak se kolem ní stáhla něčí magie. Pokusila se vysmeknout, ale nedokázala to. Rychle se otočila k Lukášovi, který k ní natáhl ruku, ale bylo již pozdě. Sára zmizela a poslední, co viděla, byly Lukášovy modré oči plné zoufalství.

Sára seděla na posteli a hlavu měla zabořenou v dlaních. Několik hodin se snažila přivolat Lukáše, ale strážce se neobjevil.

„Co jsem to udělala?“ povzdechla si a padla na polštář.

Tjen Vej zamňoukala a upoutala její pozornost. Sára na ni pohlédla, a když kočka proskočila zdí, zamračila se. Přešla k prázdnému místu u stěny a dotkla se rukou jejího chladného povrchu. V ten okamžik prošla její dlaň skrz a ona ji následovala.

Velká osmistěnná místnost byla prozářena sluncem, které dovnitř pronikalo širokým oknem. I když Sára věděla, že výhled, který z něho měla, není skutečný, nedokázala se ubránit zachvění. Když pohlédla ven, měla pocit, jako kdyby se octila zpět v domově, kde vyrůstala.

Odvrátila se od okna a rozhlédla se po regálech plných knih a prosklených vitrinách s bylinkami a amulety. Kotlík na trojnožce zel prázdnotou a stůl byl pečlivě uklizený.

Tjen Vej se otírala o zlatý stojan, jehož noha byla tvořená těly dvou propletených draků. Deska s objemnou černou knihou a stříbrným kováním ležela na jejich hlavách.

Sára přejela prsty po znaku dvou půlměsíců a otevřela ji. Nepřítomně nechala listy, aby jí klouzaly mezi prsty, až se dostala na samotný konec, kde byly na zadní desce zbytky odříznutého papíru, pod nímž se ukrýval výsledek výzkumu jejich matky, který jim pomohl, aby se Lea mohla osvobodit od temnoty.

„Shavi,“ vzpomněla si na knihovnici, o které jí řekla Lea. „Snad mi pomůže.“

Rychle otočila knihu a zalistovala stránkami, dokud nenašla, co chtěla. Zhluboka se nadechla, sáhla ve svém nitru po magii a začala recitovat:

„Mé kroky bloudí tmou,
labyrint jen mate mysl mou.
Ať tam či tam, chci znát plán,

ukaž, kde je místo, které znám.“

Ve chvíli, kdy jí z úst zaznělo poslední slovo, rozvířil se vzduch a na knihu dopadl starý poskládaný ohmataný pergamen. Sára ho zmateně rozložila a pohlédla na změř čar, které ho brázdily z jednoho okraje na druhý.

„Mapa?“ zeptala se překvapeně. „Nic jiného by tam nebylo?“ dodala směrem ke stropu, jako kdyby ji mohl někdo slyšet.

Proč jen nemůže být Nistrensova ulička v astrálním světě podobně jako tahle místnost? Třeba by se tam dalo snáz dostat, posteskla si v duchu a s pergamenem v ruce vyrazila na cestu.

Už se smrákalo, když se ocitla před omšelou starou zdí, která oddělovala svět lidí od skryté uličky. Bez zaváhání prošla skrz a rozhlédla se. To místo vypadalo, jako kdyby se tam zastavil čas. Sníh pokrýval ulici dlážděnou kočičími hlavami a v kovových koších hořely ohně, u nichž se hrálo několik postav.

Rychlým krokem zamířila ulicí k vysoké budově s bílými sloupy a chrličí v podobě draků. Sotva prošla dvoukřídlymi dveřmi, ucítila vůni starých knih a ovanulo ji teplo.

„Haló?“ zavolala a narušila tak ticho, které panovalo mezi vysokými regály. Prošla uličkou do středu knihovny ke kruhovému pultu.

„Čekala jsem, že se tu ukážeš dřív,“ ozval se jí za zády přívětivý hlas. Trhla sebou a prudce se otočila.

„Vy jste Shavi?“ zeptala se s nadějí v hlase.

„Ach ano, to jsem,“ přikývla žena s bělostnými vlasy. Její šedé oči jako by zářily svou vlastní vnitřní jiskrou. Přistoupila až k ní a přívětivě se na ni usmála. „Ráda tě konečně vidím, Sáro.“

„Jak víte, kdo jsem?“

„Copak ti to Lea neřekla?“

„Řekla mi, že jste znala naši mámu. A také jste jí pomohla, aby našla její záznam výzkumu ukrytý v Knize stínů.“

„Jen jsem jí předala vzkaz od Liney,“ zavrtěla hlavou knihovnice. „Řekni, podařilo se jí uspět? Našla svou cestu ke svobodě?“

„A-ano,“ zakoktala se Sára. „Tedy... alespoň doufám. Já... potřebovala bych vaši pomoc. Jste jediná, na koho se můžu obrátit.“

Žena ukázala k několika křesílkům vzadu. „Prosím, nebuď tak formální. Zнала jsem tvou matku a vás dvě sleduji od vašeho narození. Znáám vás víc, než si myslíš,“ řekla přívětivě, než se usadily a vzduchem k nim připlachtila konvice s teplým čajem a dva hrníčky. „Nejdříve mi pověz, co se stalo. Jak se Lea osvobodila?“

Sára nejistě stiskla porcelánový hrníček. „Na Adiš Shokat kdysi jedna čarodějka vytvořila jeskyně, kde je možné se odpoutat od temnoty,“ začala váhavě. „Vstoupit mohou pouze démoni, ale nesmí tam použít svoje schopnosti. Máma však zjistila, že pokud by s démonem šel někdo stejné krve, kouzlo by ho nerozpoznalo. Jen já jsem mohla jít s Leou a použít svou magii, abych ji dostala labyrintem.“

„Prosím, pokračuj,“ vyzvala ji Shavi jemně, když se odmlčela.

Sára se zamračila. „Podařilo se nám dojít do velké jeskyně s kruhy krystalů,“ vzpomínala. „Tam nás napadla... vypadala jako Lea. Říkala, že jsou jedna a tatáž. Aby mě Lea zachránila, použila svou moc a tu druhou... zabila. Byla vážně zraněná a já nevěděla, jak ji odtamtud dostat. Držela jsem ji za ruku, když nás něco přeneslo pryč. Když Lukáš Leu vyléčil, řekla, že obětováním se, splnila zkoušku, a že je volná.“

„To je vše?“

„Neměli jsme čas. Pátrali po nás lidé z Pevnosti. Chtěli jsme, aby se Lea někam ukryla, než Radu přesvědčíme, že je nevinná, ale než jsme k tomu dostali příležitost, našli ji strážci. Vím jenom to, že zmizela. Nikdo neví jak, ani kam.“

„A ty doufáš, že já bych ji dokázala najít?“ zeptala se Shavi.

Sára se nervózně ošila. „Jsi jediná, na koho se můžu obrátit. Já... zřekla jsem se Pevnosti. Vykázali mě.“

„U všech axamitských moří, Sáro! Jak jsi mohla udělat něco tak pošetilého?“ vyjekla Shavi nevěřičně a trhla sebou, až jí trocha čaje vyšpláchla na rukáv haleny.

„Nechtěla jsem! Naštvala jsem se a vyklouzlo mi to. Zkoušela jsem zavolat svého strážce, ale nepřišel.“

„Samozřejmě,“ přikývla Shavi. „Strážce musí poslouchat rozkazy. Pokud tě vykázali, nedovolí mu, aby za tebou přišel.“

„To jsem nechtěla,“ povzdechla si Sára a unaveně se opřela do čalouněného křesílka. Čaj v jejích rukou už začal chladnout.

„Udělala jsi dobře,“ ozval se ze středu knihovny dívčí hlas.

„Kerjalin!“ vydechla Sára úlevou, odložila hrnek a vrhla se jí kolem krku.

Kamarádka ji pevně stiskla. „Tohle už nám nedělej prosím. Když mi Lukáš řekl, co se stalo, šla jsem k tobě domů, ale nebyla jsi tam. Dalo mi zabrat tě najít.“

Sára se od ní odtáhla a omluvně se pousmála. Pak se však zamračila. „Kerjalin, nevdí, že jsi tady? Jsi přeci patriánka. Nevztahuje se zákaz být se mnou v kontaktu i na tebe?“

Jen pokrčila rameny. „Vztahuje. Ale dala jsem pozor, aby mě nikdo nesledoval. Navíc knihovna je na neutrální půdě. Nemůžou mě potrestat za to, že jsme se tu náhodou potkaly.“

„Ráda tě opět vidím, Kerjalin,“ vmísila se do hovoru Shavi a vlídně na čarodějkou kývla. „Dlouho jsi tu nebyla.“

„Já vím,“ povzdechla si Kerjalin. „Omlouvám se, měla jsem hodně práce.“

„To je v pořádku, dítě. Opravdu si myslíš, že Sárino rozhodnutí bylo správné?“

„Pevnost už neplní svoje povinnosti, jak by měla,“ zamručela a usadila se v posledním volném křesle. „Spousta strážců bezdůvodně postává na jejích hradbách místo toho, aby bojovali tam, kde jsou potřeba.“

„Pevnost na Adiš Shokat je náš poslední maják Dobra. Nesmí padnout. A ty to víš,“ připomněla jí Shavi a pohlédla na Sáru, která se vrátila do křesla naproti ní. „Je nebezpečné, aby čarodějka jako ty zůstala bez ochrany. Kvůli tvému odkazu se o tebe zajímá až přespříliš Temných.“

„Už jsem jí řekla o koruně,“ ozvala se Kerjalin. Shavi se v očích cosi zablesklo a Sára měla pocit, jako kdyby z ní vycítila lítost. Rychle to však zmizelo.

„To je dobře. Po koruně prahl každý, kdo chtěl moc. Každý démon, který zjistí, kým Sára skutečně je, se ji pokusí využít, aby ji získal.“

„Jako například Silkon?“ nadhodila Sára.

„Nejsem si jistá, že Silkon jde zrovna po koruně. Ale má nějaký plán a já netuším jaký,“ odvětila Kerjalin zamyšleně.

„S tím si můžeme lámat hlavu jindy,“ ozvala se Shavi. „Teď musíme zajistit Sárinu bezpečnost. Rada nesmí zjistit, že porušuješ jejich příkaz, Kerjalin. Jediné místo, kde se můžete odteď scházet, je zde. Sem pravomoc Pevnosti nesáhá.“

„Nemůžou mi zakázat mluvit s kamarádkou!“ namítna rozhořčeně Kerjalin.

„Ano, můžou. Vykázali ji. To není stejné, jako kdyby ji jen zprostiti závazků.“

„Tak co teda budeme dělat?“ zeptala se Sára.

„To ještě nevím,“ přiznala knihovnice ustaraně.

Na dlouhou chvíli mezi nimi nastalo ticho, které narušovalo pouze cinkání porcelánu, když se do vzduchu vznesla konvice a všem znovu dolila teplý čaj.

„Musíme vytvořit novou ochranu kolem domu,“ ozvala se nakonec zamyšleně Kerjalin. „Většinu kouzel umístila Alice, ale budou potřebovat obnovit, aby zůstala silná. Nejdůležitější bariéry však stvořila Pevnost. Určitě je zrušili.“

„Běž,“ vyběhla jí Shavi a dívka bez otálení přikývla a zmizela.

Sára se zamračila. „Když teď Lukáš není mým strážcem, nebude moct obnovovat matoucí kouzlo, které zastíralo Leinu nepřítomnost. Všichni si začnou uvědomovat, že tu není.“

„Ano,“ souhlasila Shavi. „Tvá sestra je však pryč příliš dlouho. I kdyby nadále všichni měli pocit, že tu je, brzy by začali pochybovat. Matoucí kouzlo již nestačí. Chce to astrální dvojče.“

„Astrální dvojče?“

Shavi vstala a z jedné police přinesla skleněnou lahvičku a obřadní nůž s rukojetí omotanou zlatým drátem. „Astrální dvojče zastoupí Leu, dokud se nevrátí. Budu potřebovat trochu tvé krve a něco, co v sobě ukrývá kousek Leiny duše.“

„Co by to mělo být?“ zeptala se zmateně Sára.

„Něco, co se k ní nějakým způsobem váže. Deník, kartáček na zuby nebo nějaký šperk. Něco, čeho se často dotýkala.“

Čarodějka zaváhala, než zvedla ruce a sundala si z krku zelený jadeitový kámen ve tvaru kola a podala ho Shavi. Pak si od ní vzala ostrý nůž a řízla se do dlaně. Když její krev zpola zaplnila skleněnou lahvičku, Shavi ji bezpečně zavřela a spolu s amuletem ji ukryla do kapsy své haleny.

„Teď jdi domů,“ řekla tichým hlasem. „A buď opatrná. Nezapomeň, že když budeš v úzkých, nikdo tě neuslyší, když zavoláš. Bylo by lepší, kdybys nikam nechodila.“

„Musím najít Leu,“ namítla Sára odhodlaně. „Dřív než ostatní.“

Žena se jí to nepokoušela vymluvit. „Je to tvá cesta,“ řekla. „Vytvořit astrální dvojče chvíli potrvá. Ale až bude kouzlo hotové, poznáš to.“

„Děkuju,“ zamumlala vděčně Sára a krátce Shavi objala. Potom se otočila na patě a vyšla do houstnoucí tmy.